

Arrest

nr. 225 573 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Helalzo, gelegen in het district Shigal van de provincie Kunar.

Op 31 mei 2011 kwam u aan in België. Op 1 juni 2011 diende u hier een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen dat u Afghanistan had verlaten uit vrees voor de taliban omdat u een talib aan de Afghaanse autoriteiten had verklikt. Na uw vertrek uit Afghanistan kwam de taliban naar uw huis. Ze namen uw vader mee. Enkele dagen later werd hij vermoord teruggevonden. Op 14 oktober 2013 kende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen (CGVS) u de subsidiaire beschermingsstatus toe wegens de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst.

U werd op 14 juni 2016 door de rechtbank van eerste aanleg van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar waarvan 18 maanden met uitstel en u werd uit uw burgerlijke en politieke rechten ontzet voor een termijn van 5 jaar wegens verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp, evenals voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige persoon beneden de volle leeftijd van 16 jaar, op een bijzonder kwetsbare persoon en door bedreiging met een wapen of een erop gelijkend voorwerp.

Op 28 november 2016 ontving het CGVS een brief waarin de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 10 maart 2017 werd u door het CGVS uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud om mondeling op dit element te reageren en redenen aan te halen voor het behoud van uw status. Tijdens dit onderhoud relativeerde u de feiten waarvoor u werd veroordeeld en legde u de schuld ervan bij het slachtoffer. U verwees naar uw integratie in de Belgische maatschappij en gaf aan zich niet bewust te zijn van echte fouten die u zou hebben gemaakt. U wees er verder op dat u uw boete in België had betaald en dat u werd geslagen in de gevangenis. U herhaalde ten slotte dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van de – ongeloofwaardig beoordeelde – problemen die u er zou hebben gekend met de taliban. Op 28 april 2017 werd de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, ingetrokken. Het Commissariaat-generaal adviseerde dat u mocht worden teruggeleid naar Kabul stad.

Op 1 juni 2017 diende u beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 8 april 2019 bevestigde de RvV de intrekking van de status van subsidiaire bescherming.

Op 25 juni 2019 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd er vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. U werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Vottem. Een repatriëring werd gepland op 12 augustus 2019. Op 2 augustus 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. De repatriëring van 12 augustus 2019 werd geannuleerd. In het kader van uw huidig verzoek verklaart u dat inwoners van uw dorp denken dat u bent bekeerd omdat u al acht jaar in België verblijft en wijst u op de aanwezigheid van de taliban in uw dorp. U herhaalt dat uw vader werd gedood door de taliban en meent dat de kans groot is dat u eveneens zal worden vermoord door de groepering. Verder wijst u opnieuw op uw integratie in de Belgische maatschappij. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legt u vijf kopieën van dreigbrieven van de taliban neer en hun vertalingen, opgesteld in de periode tussen 31 mei 2015 en 5 juni 2019. U verkreeg de stukken op 1 augustus 2019 via Facebook.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er moet vooreerst benadrukt worden dat het Commissariaat-generaal u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, had toegekend omdat er geen geloof werd gehecht aan uw beweerde vluchtmotieven. Wel werd u op 14 oktober 2013 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, c) vanwege de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst. Op 28 april 2017 werd door het CGVS een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op grond van artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten had moeten zijn. Er werd vastgesteld dat u na de toekenning van de

subsidiare beschermingsstatus in België strafrechtelijk veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. De RvV bevestigde de beslissing van het CGVS op 8 april 2019.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en kan er a priori vanuit gegaan worden dat de beoordeling ervan rechtsgeldig is, behoudens er in het kader van onderhavig volgend verzoek nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door u worden voorgelegd, die de kans alsnog aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. U blijft vasthouden aan uw vermeende vervolging door de taliban (Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 02/08/2019, vraag 3, 5 en 6), die evenwel op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek vasthoudt aan uw eerdere verklaringen die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, is niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan op te heffen.

Voorts verklaart u dat de mensen in uw dorp denken dat u bent bekeerd omdat u al acht jaar in België woont (Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 02/08/2019, vraag 5). Het betreft evenwel een louter blote bewering van uwentwege die u geenszins staft aan de hand van enig concreet element.

Wat betreft uw verklaring dat u al acht jaar in België woont en hier verschillende jobs heeft uitgeoefend (Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 02/08/2019, vraag 7), dient opgemerkt te worden dat hieruit geenszins blijkt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De vijf kopieën van de dreigbrieven van de taliban (d.d.31/05/2015; 30/03/2016; 10/06/2017; 21/09/2018; 05/06/2019) waarin staat te lezen dat u had samengewerkt met de taliban, waarin u wordt bevolen om terug te keren naar uw dorp, u ervan wordt beschuldigd een ongelovige te zijn en ermee wordt bedreigd u en uw familie te bestraffen (zie de vertalingen van de dreigbrieven in de groene map), volstaan geenszins om de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas te herstellen. Dergelijke documenten hebben enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat hier niet het geval is. Bovendien had u tijdens uw vorig onderhoud in maart 2017 met geen woord gerept over deze brieven, hoewel er toen al twee zouden zijn verstuurd door de taliban (zie de vertalingen van de dreigbrieven in de groene map en Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 02/08/2019, vraag 1). Als uitleg voor het laattijdig neerleggen van de documenten, stelde u dat er nooit eerder naar werd gevraagd (Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 02/08/2019, vraag 1). Als u daadwerkelijk nieuwe brieven van de taliban had ontvangen waarin u en uw familie worden bedreigd, mag echter worden verwacht dat u daarover zou zijn ingelicht en dat u dit element zelf spontaan en onmiddellijk zou vermelden in het kader van uw procedure. Ten slotte dient er nog op gewezen te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De door u neergelegde stukken zijn bovendien enkel kopieën die geen waarborg bieden inzake authenticiteit.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat u geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk vergroten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Het CGVS beschikt evenmin over dergelijke elementen.

U brengt in uw schriftelijke verklaring voorts geen elementen aan die een ander licht werpen op de vaststellingen in de beslissing tot intrekking van de subsidiare beschermingsstatus van 28 april 2017. Deze beslissing steunde op artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de subsidiare beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten had moeten zijn. Deze beslissing blijft dan ook overeind. Conform artikel 55/5/1, §3 werd in deze beslissing een advies verstrekt over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit advies stelde dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar was met beide artikelen. U brengt in het kader van onderhavig verzoek evenmin elementen aan die een ander licht werpen op dit advies. Volledigheidshalve wordt hieronder nog de meest actuele beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul stad toegevoegd.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30

augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu heeft Commissariaat-generaal reeds in het kader van uw

vorig verzoek geoordeeld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te

verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 EVRM, van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, van het gelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier het gelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde beginsel. Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De schending van artikel 8 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij bij beslissing van 14 oktober 2013 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weigerde en de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, c) vanwege de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst toekende. Verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing. Op 28 april 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4, §§ 1 of 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten had moeten zijn. Er werd vastgesteld dat verzoekende partij na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in België strafrechtelijk veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 219 544 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 april 2019, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.5. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Verder wijst zij opnieuw op haar integratie in de Belgische maatschappij. Daarnaast verklaart zij in het kader van haar huidig verzoek nog dat inwoners van haar dorp denken dat zij is bekeerd omdat zij al acht jaar in België verblijft. Ook wijst zij op de aanwezigheid van de taliban in haar dorp.

2.2.6. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen argumenten aanbrengt die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

2.2.7.1. Verzoekende partij vreest dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden door de Taliban en verwijst naar informatie over de algemene situatie in Afghanistan.

2.2.7.2. De Raad duidt er evenwel op dat verwerende partij inzake de door verzoekende partij vermeende vervolging door de taliban terecht opmerkt dat het gegeven dat verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig verzoek vasthoudt aan haar eerdere verklaringen die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, niet van dien aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan op te heffen. Verder bemerkt de Raad dat de informatie omtrent de algemene situatie in Afghanistan waarnaar verzoekende partij verwijst geenszins beschouwd kan worden als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Immers volstaat deze informatie, die algemeen van aard is en geen betrekking heeft

op de persoon van verzoekende partij, niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.8. Wat betreft voorts de bemerking van verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde documenten inzake haar vrees voor de Taliban, is de Raad van oordeel dat inzake deze documenten terecht geoordeeld wordt dat deze niet van aard zijn de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de Taliban aan te tonen. Immers worden dienaangaande volgende pertinente vaststellingen gedaan door verwerende partij: *“De vijf kopieën van de dreigbrieven van de taliban (d.d.31/05/2015; 30/03/2016; 10/06/2017; 21/09/2018; 05/06/2019) waarin staat te lezen dat u had samengewerkt met de taliban, waarin u wordt bevolen om terug te keren naar uw dorp, u ervan wordt beschuldigd een ongelovige te zijn en ermee wordt gedreigd u en uw familie te bestraffen (zie de vertalingen van de dreigbrieven in de groene map), volstaan geenszins om de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas te herstellen. Dergelijke documenten hebben enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat hier niet het geval is. Bovendien had u tijdens uw vorig onderhoud in maart 2017 met geen woord gerept over deze brieven, hoewel er toen al twee zouden zijn verstuurd door de taliban (zie de vertalingen van de dreigbrieven in de groene map en Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 02/08/2019, vraag 1). Als uitleg voor het laattijdig neerleggen van de documenten, stelde u dat er nooit eerder naar werd gevraagd (Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 02/08/2019, vraag 1). Als u daadwerkelijk nieuwe brieven van de taliban had ontvangen waarin u en uw familie worden bedreigd, mag echter worden verwacht dat u daarover zou zijn ingelicht en dat u dit element zelf spontaan en onmiddellijk zou vermelden in het kader van uw procedure. Ten slotte dient er nog op gewezen te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De door u neergelegde stukken zijn bovendien enkel kopieën die geen waarborg bieden inzake authenticiteit.”*

2.2.9. Waar verzoekende partij daarnaast duidt op haar lang verblijf in België en stelt dat zij verwesterd is, bemerkt de Raad dat uit het enkele gegeven dat verzoekende partij reeds een aantal jaren in België verblijft niet kan worden afgeleid dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking en/of bepaalde organisaties of groeperingen als verwesterd zal worden gepercipieerd en geïsoleerd. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van haar verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Evenmin toont verzoekende partij op enerlei wijze aan dat haar verblijf in Europa van haar een dermate verwesterde persoon zou hebben gemaakt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en haar leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 19 december 2018, nr. 214 315), wijst de Raad erop dat dit arrest betrekking heeft op een individueel geval en geen bindende precedentwaarde heeft. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij dient op individuele wijze te worden beoordeeld en *in casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.11.1. Verzoekende partij betoogt ten slotte nog dat zij zich geenszins in Kabul kan vestigen en verwijst naar verschillende internationale rapporten omtrent de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul.

2.2.11.2. De Raad wijst er evenwel op dat, waar verzoekende partij met bovenstaand betoog de in de bestreden beslissing opgenomen actuele beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul stad tracht te betwisten, deze analyse van de veiligheidssituatie “(v)olledigheidshalve” in de bestreden beslissing werd opgenomen ter bevestiging van het eerder door verwerende partij gegeven advies in de beslissing tot

intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 april 2017 over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat het voormelde advies, verstrekt door de commissaris-generaal, in het kader van onderhavige beroepsprocedure niet aanvechtbaar is. De Raad verwijst te dezen naar rechtspraak van de Raad van State waarin met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet het volgende werd gesteld: *“Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling”* (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

De argumentatie in het verzoekschrift omtrent de onmogelijkheid tot hervestiging in de stad Kabul en het reëel risico op het lijden van ernstige schade samen met de internationale rapporten omtrent de veiligheidssituatie in Kabul is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.2.12. De Raad besluit dat verzoekende partij op geen enkele manier de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing inzake de door verzoekende partij bijgebrachte elementen betreffende haar huidig verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht stelt. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangegeven nieuwe elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze uiteen heeft gezet waarom verzoekende partij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk vergroten dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.13. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij bij het invullen van de ‘schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag’ in het gesloten centrum te Vottem op 2 augustus 2019 de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT